

EDDA

L'APRENTA DE PIRATA AMB UN PEGAT A L'ULL

Em dic Edda i visc en un vaixell pirata. De petita, als 6 anys vaig perdre el meu ull dret, i des de llavors porto un pegat. És un tros de tela que va subjecte al voltant del cap per una cinta.

La meva mare és pirata i capitana del vaixell i tots la coneixen pel nom de Sígrid, la pirata de negre, "l'aventurera del mar". En el vaixell oneja la nostra bandera pirata, és una calavera blanca amb dos ossos que es creuen sobre una tela negra. Estem sempre navegant d'un lloc a un altre i els meus millors amics viuen també amb nosaltres al vaixell, hi ha el meu gatet Coronel, encara que tots l'anomenem Coro, li encanten les espines de peix i es passa el dia dormint, també està el contramestre, l'oficial, els mariners i dos grumets que es passen la majoria del temps en la coberta del vaixell, el cuiner és xinès i es diu Li Chu, té una trena molt llarga i sempre està enfadat, encara que a mi em fa riure, sobretot quan el veig cuinar.

La setmana passada va ser el meu aniversari, el primer regal ho vaig trobar damunt del meu llit, de seguida vaig saber que m'ho havien deixat els mariners del vaixell, era un barret de pirata preciós, en forma de triangle arquejat i decorat amb plomes i trenes platejades, em vaig vestir corrent, em vaig posar una camisa blanca que té els punys i el coll d'encaix, la meva casaca amb pedreria, pantalons bombatxos, les meves botes negres amb cordons platejats i el meu barret nou que feia joc amb la vestimenta, em vaig mirar en un petit mirall que havíem rescatat d'un naufragi, em vaig trobar tan bonica que no em va entristir veure'm amb un pegat en l'ull i sense pensar més en això vaig pujar a coberta on tots estaven esperant per celebrar-ho.

Quin banquet havia preparat Li Chu!, hi havia de tot, galetes de pa, sopa i ous de tortuga, formatge i una beguda feta amb rom i espècies anomenada Grog, per a mi hi havia suc de fruites i damunt d'un barril estaven els regals de la resta de la tripulació. Encara que la meva mare em va fer el millor regal, em va nomenar aprenent de pirata i el primer requisit era repetir el codi pirata: El mar és la teva vida, el vaixell la teva llar, la tripulació és la teva família, i l'hauràs de voler i cuidar, no sortiran secrets de la teva boca i repartiràs tots els tresors

amb la tripulació. En aquest moment tots em van anar lliurant els regals que havien damunt del barril, els grumets em van dir que eren coses que tot pirata ha de tenir: una cama de fusta (que dic jo que amb el pegat ja tinc bastant), una espasa (per si el diàleg es torna impossible), un lloro xerraire (encara que em va semblar veure a Coro el meu gat, llepant-se), un cofre per ficar monedes d'or i una ampolla de rom (que algun dia podré utilitzar com a moneda de canvi).

Estic emocionada perquè demà navegarem cap a la meua illa preferida, l'illa del llac verd, és difícil arribar perquè està enmig del mar i només es pot trobar seguint unes coordenades secretes, allí es reuneixen pirates, corsaris, bucaners i les seves famílies, és l'únic lloc on ens trobem i podem conuiu en pau. El trajecte és molt complicat perquè sempre hi ha corrents, vents huracanats i tempestes. Va ser en un d'aquests viatges on vaig perdre el meu ull dret, en una d'aquestes tempestes es va trencar el masteler i va caure damunt de mi, el metge va dir que podria haver estat pitjor. Per a mi tenir un sol ull no és cap impediment perquè puc fer les mateixes coses que els altres.

Estava una mica inquieta pel viatge que ens esperava i se'm va ocórrer llegir una mica perquè això sempre em tranquil·litza. Vaig anar a la cabina de la meua mare que és on està la llibreria i vaig veure un llibre que em va cridar l'atenció. Era un llibre vell, amb les tapes cartejades, segur que ningú l'havia llegit en molts anys, des del fons de la cabina vaig escoltar la veu de la meua mare. Aquest llibre me'l va donar el meu pare que, al seu torn, ho va heretar dels seus avantpassats. - Jo no he tingut temps ni forces per llegir-ho, si et ve de gust llegeix-ho i ja m'explicaràs que t'ha semblat, - en agafar-ho de la prestatgeria em va semblar que queia un tros de pergamí gastat pel temps, no podíem creure-ho, era el mapa d'un tresor!!, després de tants anys sense que ningú l'hagués buscat, segur que seguiria enterrat.

El mapa deia així: Si aquest tresor voleu trobar, el mapa haureu de desxifrar, segons el mapa i mirant les coordenades, el tresor estava amagat en una cala molt propera a la illa que ens dirigíem, no podíem explicar-ho a ningú, aquest seria el nostre primer secret. Hem posat rumb a la illa i en el trajecte han vingut

a rebre'ns una família de dofins, sempre tan alegres i divertits!. Prop de la costa es van acomiadar de nosaltres i van desaparèixer en la profunditat del mar. Hem d'esperar que fosquegi per no ser descoberts per altres pirates, quan els corsaris estiguin alegres, cantin i beguin, agafarem la barca, una pala i remarem pel mar serè i fosc fins a arribar a la Cala del Jurament.

El mapa continuava així: heu de buscar dos arbres que estan entrelaçats, des del centre dels dos i en adreça Nord comptareu vint passos, fins a trobar les portes de pedra apartant la terra, allí trobareu la clau que obre el cofre del tresor. Hem arribat sense problemes a la cala i després de comptar els vint passos ens hem trobat en el sòl dues pedres llises que semblen una entrada cap al subsòl, haurem d'aixecar-les perquè segur que la clau estarà sota. Sí "per les barbes de Neptú" ja tenim la clau i continuem llegint el mapa:

seguireu caminant en adreça Nord fins a passar per davant de la cova de l'home solitari – mare!, crec que es refereix a aquesta pedra amb un forat molt gran on hi cap una persona!, hi ha fins i tot restes d'haver fet una foguera! – des d'allà a cent passos es trobarà, misteriosa, apartada, gairebé amagada, una muntanya de sorra i fang en forma de cargol de mar. Pareu-vos hi un moment a escoltar i la senyora del vent us indicarà per on es va al rierol. Seguiu el corrent i el tresor trobareu.

La meva mare ha reconegut unes plomes lligades a un arbre, d'un barret que va heretar del seu besavi, segur que cavant trobarem el tresor!! Sí!, és un cofre enorme i pesat, però juntes hem pogut portar-ho fins a la barca, serà el meu primer tresor que compartirem amb la tripulació...però això és una altra història. Fi

Aquest conte va dedicat, a totes aquelles nenes que han sofert violència masclista o tenen alguna diversitat funcional, i tiren endavant amb resiliència, sense cap por i sense cap complex d'inferioritat. Lliures de pressió estètica i de models de bellesa impossibles, lliures d'estereotips opressors i lliures d'objectualització sexual. A la nostra mà està lluitar per "un món en el qual siguem socialment iguals, humanament diferents i totalment lliures", però sobretot per un món exempt de violència i ple de respecte.